

Platformcsere az imádás által

GYÖNYÖRKÖDJ AZ ÚRBAN!

Korábbi írásomban arról esett szó, hogy újjászületett keresztényekként az istenfélelem platformján éljünk, és ne attól eltérő szellemi síkon. Továbbá, hogy minden gyökeret, bálványt idegen istent melynek táptalaja az isten nélkülség, könnyörtelenül irtsunk ki. Ez az irtás esetenként hosszabb folyamat is lehet.

Most pedig arról szeretnék szót ejteni, hogy ehhez a harchoz honnét és hogyan nyerhetünk erőt, kitartást, hogyan juthatunk újra a menny oxigénjéhez. Először is meg kell tanulnunk újra (legyünk bármilyen vacak állapotban), odamenni az Úrhoz és meríteni Belőle. Azt hogy mikor mire van szükségünk Belőle, a Szent Szellem határozza meg, hiszen, Ő látja, milyen korszakunkban vagyunk épp, s abban is milyen állapotban. Mi tehát a „megtérés”? Újra, s újra odamenni az Úrhoz, és részesedni Belőle. Ily módon életünk újra az Istentől rendelt platformra kerül.

Az Ézsaiás 11-ben úgy olvashatjuk, hogy Jézus az istenfélelemben lelte leghőbb gyönyörűségét. Életbe vágó az Úrral való egységünk tekintetében, hogy mi is abban gyönyörködünk, amiben Ő. Tehát, értelmezzük helyesen mi az istenfélelem, és szeressük azt mindennél jobban. Az Istenfélelem Isten véleményének minden körülmények között való szem előtt tartása. Ugyanakkor egy szellem is, mely (az Ézsaiás 11 alapján) az Örökkévaló Szellemének része, és összekapcsolódik a megismeréssel. (Az eredeti héber fordításban, mint „megismerés, és istenfélelem szelleme” szerepel.) Bár összetartoznak, mégis az istenfélelem übereli a megismerést, hiszen gyakorlati szempontból istenfélelmünktől függ Isten megismerésének hiteles, minőségi mivolta.

Gondoljunk csak bele egy pillanatra: istenfélelem nélkül megismerni Istent, az okkultizmus kategóriája, és a létező legsúlyosabb tévelygés, ami felfuvalkodott szívből eredhet.

Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri. (Zsolt 138:6 Károli ford.)

Krisztushoz hasonlóan csak az istenfélelem platformján közeledhetünk az élő Istenhez. Egész szellemi karrierünk múlik, azon hogyan tiszteljük Istent, és hogyan építjük szívünkbe véleményét, ám most nem kifejezetten tanításokról akarok szót ejteni, hanem arról, hogy istenfélelmünk, tiszteletünk, és szeretetünk, egész szívünk mindenekelőtt az imádásban kell, hogy kiábrázolódjon.

Mert gonosz fontolgatások, gyilkos, házasságtörő, parázna, tolvaj szándékok, hamis tanúskodások, káromlások a szívből kerülnek elő.(Mt 15:19 Csia ford.)

Az imádó szívből azonban az istenfélelem fog kiáradni, és ez fordítva is épp így érvényes, miszerint az istenfélő szívből az imádás árad ki.

Ezért, az imádás platformja, egyben az istenfélelem platformja is. Krisztus ékessége, az istenfélelem az Ézsaiás 11 szerint.

Adjatok az Örökkévaló neve dicsőségét, boruljatok le az Örökkévaló előtt szent díszben (ékességben) (Zsolt 29:2 IMIT)

Boruljatok le az Örökkévaló előtt szent díszben (ékességben), reszketek elötte mind a földön lévők! (Zsolt 96:9 IMIT)

Ékességben imádni az Urat-annyit tesz, mint istenfélelemben imádni. Az istenfélelem szelleme ékességünké kell, hogy váljon. Az imádásunkon keresztül fejezhetjük ki a szívünket, miszerint Istentől függő lények vagyunk, akik semmik Teremtőjük nélkül. Ha nem élünk az imádás adta lehetőséggel, a szívünk nem tudja kifejezni magát, ezért értelemszerűen más területet fog keresni, melyen önmagát kiábrázolhassa. (Ezt a „kiábrázolást” csúnya szóval önmegvalósításnak is nevezhetjük). Életünk azon áll, illetve bukik, hogy a szívünk kit imád. Saját hazug ösvényeit, vagy Krisztust, akinek kész a képére változni. Vagy az istenfélelem, és imádás platformján változunk, vagy maradunk egy olyan ösvényen melynek szó szerint beláthatatlan következményei lesznek, mert nem láthatjuk milyen törésekbe, tragédiákba torkollhat. Az imádás nem valami mellékes passzió, amit szabad időnkben művelhetünk, hanem a legmagasabb rendű, és rangú szellemi cselekedet, amire kivétel nélkül hivatalosak vagyunk. Tehát, az imádás életünk centrumában kell, hogy szerepet kapjon.

Az istenfélő fiak szellemben és igazságban imádják az Atyát, áron is megvásárolva az alkalmat, tudván, hogy a napok gonoszak. A szívük kész értelmet szerezeni, mert taníthatóak, ennél fogva működik bennük a szétválasztás képessége: készek meggyűlölni minden olyan dolgot mely nem az istenfélelem fundamentumán pihen.

Nem távoztam el a te ítéleteidről, mert te oktattál engem. Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesebb az az én számnak! A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét. (Zsolt 119:102-104 Károli ford.)

TERGULICZA ESZTER